

DIRECTORA
ESTHER VERA

DIRECTOR FUNDADOR
CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ,
CATALINA SERRA,
JORDI CORTADA,
SÍLVIA BARROSO,
GEORGINA FERRI

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CORDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON
EDICIÓ DIGITAL
FRANCINA BOSCH
POLÍTICA
MAIOL ROGER
INTERNACIONAL
MÓNICA BERNABÉ

ECONOMIA
ÀLEX FONT

SOCIETAT
ELENA FREIXA

DEBAT
TONI GÜELL

CULTURA
LAURA SERRA

MÈDIA
ÀLEX GUTIÉRREZ

ESPORTS
TONI PADILLA

DELEGACIÓ A MADRID
DANI SÁNCHEZ UGART

LLENGUA
ALBERT PLA

FOTOGRAFIA
XAVIER BERTRAL

EDICIÓ DE PREMSA PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS

CONSELLER DELEGAT
SALVADOR GARCIA RUIZ

DIRECTOR FINANCER
XAVIER LINARES

DIRECTORA DE MÀRQUETING
MARIA LLAMBÍ

DIRECTOR COMERCIAL
SERGI GERMÁN

DIRECTOR DE NEGOCI
ORIOI CANALS

DIRECTOR DE TECNOLOGIA
MARC CAMPRODON

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR:
902 281 110

subscriptions@ara.cat

TEXT LEGAL

Edició de premsa periòdica

ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: En la pàgina 10 del diari d'ahir atribuïem per error a Francesc Esteve, director dels serveis jurídics de la Generalitat, una conversa amb Carles Viver Pi-Sunyer en què tots dos parlaven sobre els registres de la Guàrdia Civil en referència als documents de l'1-0.

DEBAT

CONSULTEU MÉS ARTICLES A L'ARA.CAT

El setge psicològic a l'independentisme

Si les enquestes no l'erren, l'aspecte que més sorprendrà alguns la nit del 21-D serà que el bloc de votants independentista –dècima més, dècima menys– seguirà impertorbable. Els mateixos analistes que parlen d'“abducció” o d'un “fenomen quasi religiós” se'n faran creus. No comprendran com la meitat de la població catalana continua immune a arguments suposadament racionals. Es preguntaran com és que es manté encisada per un projecte que des del 27-O sembla il·lusori tenint en compte, per exemple:

- Que malgrat que s'ha fet una proclamació de República Catalana, no es veu enlloc. Que les famoses estructures d'estat eren més la plasmació d'un *work in progress* que no pas d'una realitat. Que si en cas que alguna d'aquestes estructures –per exemple, la Hisenda catalana– s'hagués concretat, la seva aplicació hauria estat impossible amb la meitat o més de la població mirant-se-la de reüll –sobretot davant l'amenaça de sancions per part de la Hisenda espanyola.

- Que fins i tot amb la manca absoluta de violència la capacitat per controlar el territori era, per la part catalana, nul·la. Que malgrat que els polítics que són a la presó o a Brussel·les es considerin encara “Govern de Catalunya”, no ostenten cap prerrogativa com a tals d'acord amb la legislació espanyola, ni tenen capacitat per implementar la de la República Catalana. Que malgrat que Carles Puigdemont es digui “president legítim de Catalunya”, cap govern internacional el reconeix com a tal.

Tots aquests exemples, i molt altres, no resisteixen la prova del cotó fluix perquè la legislació vigent a Catalunya i que té reconeixement internacional, agradi o no, encara és la que emana de la Constitució del 1978. Els exemples esmentats es poden contraargumentar i justificar només a partir de subterfugis, de tirar pilotes fora, de dogmes de fe, d'esperances i de voler creure, en definitiva, que aquestes eren les coses bones i fàcils que prometia la *revolta dels somriures*.

Si aquestes qüestions són tan flagrants, quan la nit del 21-D al voltant de dos milions de persones continuïn impertorbables, acrítiques al costat de tot

JOAN ESCULIES

ESCRITOR I HISTORIADOR

el que els diuen els seus líders, formant el bloc granític del sí, la qüestió serà per què. Una de les respostes possibles és que l'independentisme viu en un estat de setge psicològic.

Com és sabut, en un setge qui és a les portes de la ciutat en pretén la conquesta per la força o la rendició, mentre que qui es troba a l'interior pretén resistir al desgast a l'espera d'un ajut o de l'esgotament de la força externa. Si qui ataca no permet un camí de sortida segur, amb garanties, l'assetjat resisteix a ultrança.

GETTY

Bé pot ser que consideri que els seus líders no són els més idonis, que potser les decisions haurien de ser unes altres, que en el passat s'haurien d'haver implementat més sistemes de defensa i de comunicació, posem per cas, però tanmateix comparteixen objectius comuns. En canvi, a fora, només hi ha algú que no els vol incorporar en cap projecte, que no vol comprendre les seves necessitats o complir part dels seus desitjos. L'assetjat té la convicció –excepte en casos molt excepcionals– que anar a parar en mans de l'atacant és sempre pitjor que no pas resistir i esperar un cop de sort o, directament, un miracle.

La percepció que té avui l'independentisme és exactament aquesta. Encara que les actuacions del govern Puigdemont i dels partits sobiranistes a partir de l'1 d'octubre hagin creat dubtes sobre les seves estratègies, l'assumpció que deixar de donar-los suport significa ajudar els assetjats a aconseguir els seus propòsits més de pressa –és a dir, a aconseguir la minorització cultural i lingüística– o a no millorar ni tan sols la situació existent

–per exemple, les infraestructures–, fa que aquesta població s'arregleri amb els seus líders i sigui indulgent amb ells.

L'assetjador té dues maneres de conquerir la plaça. Pot engagar una acció de desgast i ocupació, llarga i cara, o pot oferir un passatge segur a la part de la població –l'independentisme– que es manté en la seva posició resistent més per necessitat que per ganes. Aquesta segona opció, però, l'ha de plantejar de manera immediata. No només ha de dir que es podrà sortir del setge sense danys sinó que ha de fer visible que després no se'n desdirà i que les paraules no seran un ardit.

L'estat de setge psicològic en què l'independentisme fa temps que viu no desapareixerà fins que el govern espanyol no ofereixi una contraproposta concreta, que per força ha de passar per reforçar les competències culturals i lingüístiques i per la millora del finançament de la Generalitat. Tot el que siguin comissions per estudiar sortides, declaracions d'intencions, promeses d'inversions i elements no tangibles no buidaran la ciutat d'independentistes per molt il·lusòries que puguin semblar les propostes dels seus líders.

L'arreglament dels votants amb els líders independentistes no desapareixerà fins que el govern espanyol no ofereixi una millora concreta